Ἔτος Γ' — Ἀριθμὸς 162 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Ἐν Ἀθήναις 14 Μαΐου 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία **Ραοὺλ δὲ Ναβερύ**, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία *Α. Δουμᾶ*, (συνέχ.), μετάφρ. *Δμλ.* — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ **Ὄφμαν**, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

Ι'

Ἡ Μαριέλλα.

Ὡραίαν τινὰ ἡμέραν ὁ Παῦλος Βαρθιέ, καθήμενος ἐντὸς τοῦ κήπου του, ἐζωγράφιζε διὰ τῆς γραφῖδός του τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κείμενον μαγευτικώτατον σύμπλεγμα. Ἡ Λαύρα καθημένη κάτωθι μεγάλου τινὸς δένδρου καὶ ἔχουσα τὴν κόμην ἐστολισμένην δι' εὐόσμων καὶ θαλερῶν ἀνθέων, ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ μικρὸν αὐτῆς βρέφος, εὐτραφὲς καὶ μειδιῶν, ἐνῷ παρὰ τοὺς πόδας της ἵστατο μέγας τις καὶ δασύμαλλος κύων, χρησιμεύων αὐτῇ ὡς ὑποστήριγμα τῶν ποδῶν της· ἀπέναντι δὲ αὐτῆς, ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ἀγγείου, πλήρους ἀνθέων, ἵστατο κελαρύζων μέγας τις ταώς.

Ἡ εἰκὼν τοῦ Παύλου δὲν ἐμαρτύρει μὲν τὴν ἐπιτηδειότητα ἐξόχου ζωγράφου, ἀλλ' οὐχ ἧττον τοσαύτη χάρις ἀπεικονίζετο ἐν αὐτῇ, ὥστε ἤθελέ τις νομίσει, βλέπων αὐτήν, ὅτι ἦτο ἔργον δοκίμου καλλιτέχνου, ἀποτυποῦντος ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς του. Τὸ βλέμμα τῆς Λαύρας ἐπλανᾶτο ἐναλλὰξ ἀπὸ τοῦ βρέφους πρὸς τὸν πατέρα, πλῆρες τρυφερότητος καὶ περιπαθείας.

Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου τὸ ἡλιοκαὲς πρόσωπόν της ἡ Μαργώ, εἰς τὴν θέαν δὲ αὐτῆς ὁ μὲν ταὼς ἐρρήγνυεν ὀξεῖαν κραυγὴν εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς, ὁ δὲ κύων ἤνοιγε τοὺς ἡμικεκλεισμένους ὀφθαλμούς του καὶ ἐπανέκλειεν αὐτούς, σείων τὴν οὐρὰν του, ἅμα ὡς ἐβεβαιοῦτο ὅτι δὲν ἦτο ἀδιάκριτός τις ξένος.

Οὐχ ἧττον θόρυβος βημάτων ἀντήχησεν αἴφνης, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύων ἔβαλεν ὀξεῖαν ὑλακήν, ἐνῷ τὸ ὡραῖον πτηνόν, ὑπεῖκον εἰς τὸ ἔνστικτον αὐτοῦ, ἀπεμιμήθη ἐντελέστατα τὴν ὑλακὴν τοῦ κυνός.

Ὁ Παῦλος ἔστρεψε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεγνώρισε τὸν κύριον Κουρσύ.

— Μὴ κινηθῇς, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Παῦλος πρὸς τὴν σύζυγόν του· θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴν γνώμην τοῦ φίλου μας διὰ τὸ ἔργον μου τοῦτο.

Ὁ Βενιαμίν, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε φιλοφρόνως τοὺς φίλους του, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ χρηματοφυλάκιόν του.

— Ἰδού, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Παῦλον, εἶνε ὀλίγαι ἡμέραι, ἀφ' ὅτου κατὰ τὴν συμφωνίαν μας μοὶ παρεχώρησες τὴν μηχανήν σου καὶ ἐκερδίσαμεν ἀρκετὰ χρήματα. Αὐταὶ αἱ δέκα πέντε χιλιάδες φράγκων ἀνήκουσιν εἰς σέ!

— Δέκα πέντε χιλιάδες φράγκων! ἀνέκραξεν ἡ Λαύρα. Ὤ! αὐταὶ θὰ ἦνε ἡ προῖξ τῆς μικρᾶς θυγατρός μου . . . Θ' ἀγοράσωμεν ὅλα τὰ πέριξ ἡμῶν κτήματα καὶ θά τα καλλιεργῶμεν, τὰ δὲ ἔσοδα θά τα φυλάττωμεν δι' αὐτήν...

— Μὴ παραξενευθῆς διὰ τὴν παιδικὴν ταύτην ἀφέλειαν τῆς συζύγου μου, εἶπεν ὁ Παῦλος, διότι εἶνε ἡ χαρά, ἡ ὁποία τὴν ὠθεῖ εἰς τοῦτο. Ἄλλως τε σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν αὐτὴν χαράν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ αἰσθάνεται. Καὶ ἔπειτα, ἡ ἰδέα τῆς συζύγου μου δὲν εἶνε καὶ κακή Θὰ αὐξήσωμεν τὸ κτῆμά μας . . .

— Ἂν μοι ἐπιτρέπετε θὰ σας ἔδιδον μίαν συμβουλήν· δηλαδὴ θα σας παρεκίνουν νὰ ἀγοράσετε τὸ κτῆμα τῶν *Τεσσάρων Καρυῶν*. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τώρα εἶνε εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἕνεκα τῆς ἀμελείας τῶν ἐνοικιαστῶν του, σεῖς ὅμως, ἀγοράζοντες αὐτό, δύνασθε νά το ἀνανεώσετε, ἀφοῦ μάλιστα οὐδεὶς ἐκ τῶν τόπων τούτων θὰ εὑρεθῇ νά το ἀγοράσῃ.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, φίλε μου, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἀλλὰ τὸ κτῆμα αὐτὸ ἀξίζει τέσσαράκοντα πέντε χιλιάδας φράγκων.

— Σὲ δανείζω ἐγὼ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων διὰ συναλλάγματος, τὰς ὁποίας θά μοι πληρώσῃς μὲ τὰ νέα κέρδη τῆς μηχανῆς.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ βαρὺ δι' ἐμέ, κύριε Κουρσύ. Καὶ ἔπειτα, ἀπαιτοῦνται κόποι πολλοὶ καὶ ἔξοδα, εἶπες πρὸ ὀλίγου. Διὰ νὰ ἐπισκευάσῃς μόνον τὴν οἰκίαν πρέπει νὰ ἐξοδεύσῃς ἀρκετὰ χρήματα.

— Ἀλλ' ἔχομεν τόσα ἄκαρπα δάση

Ἂς πωλήσωμεν μερικὰ ἀπὸ αὐτά! προσέθηκεν ἡ Λαύρα μετὰ συστολῆς.

— Συμφωνῶ, ἀπήντησεν ὁ Κουρσύ, ὁ καλὸς γεωργὸς γνωρίζει πάντοτε νὰ ὠφελῆται ἐξ ὅλων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πρέπει νὰ πωλήσετε μόνον τὰ ξύλα τῶν δένδρων καὶ οὐχὶ τὰς γαίας. Τὰ δένδρα σας εἶνε πολὺ μεγάλα καὶ δύνανται νὰ πωληθῶσιν εἰς καλὴν τιμήν.

— Ἀσπάζομαι πληρέστατα τὴν ἰδέαν σου, προσέθηκεν ὁ Παῦλος. Τὸ κτῆμα τῶν *Τεσσάρων Καρυῶν* θὰ ἦνε προωρισμένον διὰ τὸ τέκνον μας. Τί λέγεις καὶ σύ, Λαύρα;

— Βεβαίως· τώρα πλέον ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα δι' αὐτό.

— Ἄλλως τε, κυρία, ἂν ποτε κατὰ τύχην ὁ Παῦλος λάβῃ ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ, εὐχαρίστως θά τον βοηθήσω, ἀφοῦ μάλιστα θὰ ἦμαι καὶ μόνος ἕνεκα τῆς ἀπουσίας τῆς συζύγου μου.

— Φαίνεται ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους ἡ Αὐγουστίνη, διὰ νὰ διέλθῃ ὀλίγον καιρὸν μετὰ τοῦ πατρός της;

— Ὄχι, θὰ μεταβῇ εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Γερμανίας.

— Καὶ δὲν θά την συνοδεύσετε;

— Δυστυχῶς, δὲν εἰμπορῶ. Ἡ παρουσία μου εἰς Haussois εἶνε ἀναγκαία κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὅσον οὐδέποτε. Ἡ ἀφέλεια ἐκείνη τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου μεταξὺ τῶν ἐργατῶν μου δυστυχῶς ἀπό τινος ἤρξατο χαλαρουμένη. Κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν τὸ καπηλεῖον τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Μουλαβοὰν πληροῦται ἀπὸ οἰνοπότας· τὸ κακὸν ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ διαστάσεις καὶ πρέπει νά το πολεμήσω τώρα εἰς τὴν ἀρχήν του. Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπέλυσα δύο ἐκ τῶν ἐργατῶν μου, τοὺς ὁποίους εἶδον μεθυσμένους μὲ τὴν ἰδέαν μή πως σωφρονισθῶσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἀλλ' εἰς μάτην, τὸ κακὸν δὲν περιωρίσθη. Θὰ προσπαθήσω διὰ τελευταίαν φορὰν νά τους ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ θὰ τοὺς κάμω νὰ ἐννοήσουν ποία διαφορὰ μεταξὺ τῆς παρελθούσης καὶ τῆς παρούσης ζωῆς των. Ἂν ἀποτύχω, θὰ ἐκλέξω τοὺς μᾶλλον ἐντίμους, τοὺς μᾶλλον ἀφωσιωμένους εἰς τὸ ἔργον των καὶ πιστοὺς εἰς τὸ καθῆκόν των καὶ τοὺς ἄλλους θὰ